

Er leefden eens, in een stad hier ver vandaan, twee kinderen die Kaj en Sofia heetten. Ze waren geen broer en zusje maar ze hadden het best kunnen zijn, zoveel hielden ze van elkaar.

Ze waren buren en als ze hun arm door het raam van hun zolderkamertje staken, konden ze elkaar aanraken. In de zomer deelden ze een kleine daktuin. Daarin plantten ze kruiden en een rozenstruik die de ramen omlijste met rozen.

In de winter kropen Kaj en Sofia dicht bij de kachel en luisterden naar de grootmoeder van Sofia, die prachtige verhalen vertelde.

Grootmoeder vertelde hun vaak het sprookje van de Sneeuwkoningin. 'Ze vliegt te midden van wild wervelende sneeuwvlokken en als ze naar binnen gluurt, verschijnen er ijsbloemen op de ruiten.' Sofia beefde dan, maar Kaj zei: 'Puh, ik ben niet bang voor haar.'

Op een dag speelden Kaj en Sofia buiten, toen Kaj riep: 'Au, ik krijg een steek in mijn hart! En er zit iets in mijn oog.'

Sofia was zo bezorgd dat er tranen in haar ogen sprongen. 'Kaj, wat is er? Ik zie niets in je oog. Ben je gewond?'

Maar Kaj draaide zijn hoofd weg.

In het paleis was alles van ijs. De troon van de Sneeuwconingin was gemaakt van ijspegels en de vloer was een bevroren meer dat zich uitstreckte zover Sofia kijken kon. Als de Sneeuwconingin thuis was, zat ze op de troon, maar vandaag was ze weg om sneeuw op de bergtoppen te strooien.

Midden op de enorme, gebarsten vloer zat Kaj. Zijn handen en gezicht waren blauw. Hij was vormpjes aan het leggen van stukken ijs. Hij vond dat het mooiste wat er was en voelde geen kou.

Sofia rende naar hem toe en vloog hem huilend van blijdschap om de hals. Maar Kaj bleef onverschillig zitten.

Toen gebeurde er iets wonderlijks. Sofia's warme tranen drupten op Kaj's borst. Zijn ijzige hart ontdooide!

Nu begon Kaj ook te huilen en zijn tranen spoelden de splinter glas uit zijn oog. Eindelijk herkende hij zijn vriendinnetje.

'Sofia!' zei hij. 'Waar ben ik en waarom is het hier zo koud?'

Ze pakte zijn handen. 'Je bent in het paleis van de Sneeuwconingin, maar we gaan naar huis.'

Toen leidde ze hem naar buiten de berg af, en hun vriend het rendier droog hen terug naar het zuiden. Tijdens hun reis zagen ze de sneeuw op de bloemen smelten, want de stralende lente was begonnen.

Eindelijk kwamen ze terug in hun stad, waar grootmoeder op hen wachtte in de zolderkamer en waar de rozen in de daktuin uitbundig bloeiden.